

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce bytem, zastoupeného Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 35, Brno, proti žalovanému, se sídlem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2012, č.j. JMK 112294/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou, podanou u Krajského soudu v Brně dne 27.2.2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2012, č.j. JMK 112294/2010, sp.zn. S-JMK 112294/2010/OD/Fo, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí, odboru dopravy ze dne 25.6.2010 čj. Dop/231/10/29, MUH/34672/10/29, kterým byly jako nedůvodné zamítnuty námitky žalobce proti záznamům bodů v jeho evidenční kartě řidiče a záznam 1 bodu ke dni 10.7.2008 a provedený záznam 3 bodů ke dni 12.11.2009 potvrzen.

Žalobce namítá, že se žalovaný při vydání rozhodnutí a v řízení, které mu předcházelo, dopustil řady pochybení, v důsledku nichž je rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Nedostatečně byl zjištěn skutkový stav věci a následně byla věc nesprávně posouzena a nesprávně rozhodnuta. Žalobce nesouhlasil s provedením záznamu bodů, kdy jeho námitky směřovaly proti bodovému hodnocení přestupků ze dne 10.7.2008 – 1 bod a 12.11.2009 – 3 body. Byl přesvědčen, že v přestupku ze dne 10.7.2008 mu byla uložena pokuta za porušení

zákazu stání, s nímž zákon nespojuje sankci v podobě bodů v bodovém ohodnocení řidiče. Z výpisu registru řidičů vyplývá, že přestupek byl podřazen pod zákonné ustanovení § 22 odst. 1, písm.l zákona č. 200/1990 Sb., z něhož nevyplývá, zda je spojeno s bodovým hodnocením či nikoliv. Z výpisu z registru řidičů však již není uvedeno, za jaké konkrétní porušení právního předpisu byl předmětný bod udělen. Vše uvedl v námitkách, které byly zamítnuty s tím, že v pokutovém bloku je uvedeno, že pokuta byla uložena za § 22 odst. 1, písm.l s uvedením označení dopravní značky B1(zákaz vjezdu vozidel v obou směrech).

Dle názoru žalobce pokutový blok musí mít obsahové a formální náležitosti vyplývající z ust. § 85 odst. 1, odst. 3 a odst. 4, věty druhé zákona o přestupcích, což v jeho případě nebylo dodrženo. Pokud tyto podmínky nebyly splněny, vydaný pokutový blok tak nesplňuje zákonem stanovené náležitosti, nejedná se tedy o vykonatelné rozhodnutí a není možné na základě takového rozhodnutí provést záznam bodů. Žalobce je přesvědčen, že označení přestupku není dostačující a proto v tomto případě není možné považovat za popis přestupkového jednání, neboť pro většinu osob takový popis není bez dalšího srozumitelný a nemohl proto vědět, zda se toto označení skutečně shoduje s přestupkem, kterého se dopustil. Proto navrhl v žalobě zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6.4.2012 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Odvolal se na odůvodnění obou správních rozhodnutí s tím, že oba správní orgány postupovaly při svém rozhodování zcela v souladu s platnou právní úpravou, která se vztahuje na řízení o námitkách. Žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, vypořádal odvolací námitky žalobce a posoudil též podkladová rozhodnutí, v jejichž důsledku pozbyl žalobce svoji odbornou způsobilost v řízení motorových vozidel a své řidičské oprávnění.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamům bodů, které byly provedeny na základě oznámení Policie České republiky. Při posouzení důvodnosti námitek žalobce vyšel soud především z následující, pro věc relevantní, právní úpravy:

Podle § 123a zákona o silničním provozu bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páchání přestupků nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.

Podle § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku

anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno:

- a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení;
- b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku;
- c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin.

Dle § 123e odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Dle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Dle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

System bodového hodnocení řidičů byl do zákona o silničním provozu zaveden zákonem č. 411/2005 Sb. Smysl a účel zavedení tohoto institutu do českého právního řádu lze vysledovat z Důvodové zprávy k tomuto zákonu platí, že „*bodový systém obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné” body do určité výše (...). Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáchání. (...) Účelem systému je zejména postihovat recidivu páchání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. (...) Dostatečný preventivní účinek má pouze hrozba ztráty řidičského oprávnění. Bodový systém pak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků, a který v tento důsledek může vyústit. Na druhou stranu ale dává řidiči kdykoli před tím, než tento krajní důsledek nastane, možnost změnou svého chování pozitivně ovlivnit své postavení a hrozbu ztráty řidičského oprávnění svým aktivním postojem odvrátit.*“ Tento institut tak má

příspěť k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť možnost pozbytí řidičského oprávnění působí na řidiče preventivně nápravně, a to zejména hrozbou dosažení dvanácti bodů. Bodovým hodnocením dochází k průběžnému sledování kázně toho kterého řidiče, přičemž důsledkem jeho opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích, za které mu jsou ukládány sankce v přestupkovém řízení či tresty v trestním řízení, může být právě pozbytí řidičského oprávnění v případě dosažení dvanácti bodů (podrobněji k tomu srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č.j. 2 As 19/2009 – 93).

Z judikatury správních soudů ke shora označeným ustanovením jednoznačně vyplývá (k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 24. 6. 2009, č.j. 52 Ca 10/2009-78, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. 3. 2010, č.j. 52 Ca 39/2009-25), že správní orgán ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123 zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudů ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

Námitky žalobce o nicotnosti jím označených podkladových rozhodnutí nemohl soud shledat jako důvodné. Vycházel přitom z konstantní judikatury správních soudů, např. srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20, v němž tento soud uvedl:

„Zásadní pro posouzení dané věci je otázka rozsahu přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle ust. § 123f zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Rozsah řízení o námitkách vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupný na www.naasoud.cz tak, že: „Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela

v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ V řízení o námitkách tak správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tak pouze ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010 - 59, www.nssoud.cz).“

Je třeba zásadně vycházet z toho, že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného, jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ust. § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého „rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).

Dovozuje-li žalobce, že podkladová rozhodnutí z formálních hledisek nemohou obstát, zdejší soud se s tímto tvrzením neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 - 40). Okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je totiž zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010 - 81, www.nssoud.cz). Naopak na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodů do registru nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby.

Námítky, které žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, a ve kterých upozorňuje na tytéž formální nedostatky pokutových bloků, žalovaný podrobně vypořádal. Krajskému úřadu přísluší zabývat se v odvolacím řízení formálními nedostatky pouze do té míry, v jaké jsou namítané nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.

Žalovaný odvolací námitky žalobce konkrétně vypořádal, o čemž svědčí velmi podrobné a konkrétní odůvodnění jeho rozhodnutí ve vztahu ke každé jednotlivé odvolací námitce žalobce. V odůvodnění rozhodnutí je podrobně uvedeno, proč uplatněné odvolací námitky žalovaný neshledal důvodnými. S jeho závěry se zdejší soud plně ztotožňuje v podrobnostech na ně odkazuje, neboť na základě obsahu předloženého správního spisu a odůvodnění napadeného správního rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný posuzoval každý jednotlivě zjištěný případ v kontextu zjištěných skutečností, popsal a vyvrátil námitky žalobce s přílehlavou argumentací.

Krajský soud tak uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, neporušily základní zásady správního řízení a nezkrátily žalobce na jeho právech, jak je odůvodňováno v žalobě. Jestliže žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, lze tento nesouhlas s výsledky provedeného dokazování a s právními závěry považovat jen jako vyjádření subjektivního názoru na výsledek správního řízení, který však neodpovídá objektivně zjištěnému stavu věci a není způsobilý zpochybnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Jak již bylo výše uvedeno, z judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že žalovaný, ani prvoinstanční správní orgán, nemohly v řízení podle § 123a silničního zákona a násl. přezkoumávat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Jedinou okolností relevantní pro záznam bodů byla a je existence pravomocných rozhodnutí o jednáních zařazených do bodového hodnocení. Tato rozhodnutí přitom nebyla, jak vyplývá ze správního spisu, zrušena k tomu příslušným orgánem, a je tak třeba na ně v souladu se zásadou presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci nahlížet jako na rozhodnutí správná a zákonná. Z těchto důvodů neshledává soud námitky žalobce brojící proti pokutovým blokům, na základě kterých byly žalobci zaznamenány body, případnými. Žalovaný se dikce označených ustanovení jednoznačně držel, řádně posoudil jak soulad napadeného rozhodnutí prvoinstančního orgánu s právními předpisy, tak se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s uplatněnými námitkami. Napadené rozhodnutí bylo tedy podle krajského soudu vydáno v souladu se zákonem. Nelze proto hovořit o jeho nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, jak dovozoval žalobce s argumentací, která by mohla mít relevanci v řízení přestupkovém, nikoli však v tomto daném typu správního řízení. Krajský soud proto takové argumentaci žalobce v tomto řízení nepřisvědčil, přičemž se plně ztotožňuje s rozhodnutím žalovaného, jakož i prvoinstančního správního orgánu, na které pro úplnost v plném rozsahu odkazuje, neboť v nich obsažené závěry mají oporu v právní úpravě

a správním spisu. Tvrzení, že pokutové bloky jsou nezpůsobilým podkladem pro zápis do registru, soud nepřisvědčil, z označení všech bloků je patrná i souvislost jejich jednotlivých částí a společně byly způsobilým podkladem pro zápis bodů do registru.

Protože žalobcem vznesené námitky proti správnímu rozhodnutí žalovaného v této věci nejsou pro posouzení zákonnosti relevantní, soud žalobu shledal nedůvodnou. Soudu tak nezbylo než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byl žalobce zcela neúspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Toto právo by bylo možno přiznat žalovanému, avšak ten náhradu nákladů řízení neuplatňuje. Soud proto rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu